

Iubirea munților

Carmen

Povestea muntelui ce plângе
E de demult și inimi frângе
Fiindcă-i povestea celor care
Trăiesc la mare depărtare
Dar au ajuns să se iubească
C-o dragoste nepământească.

Să fii semet și să fii stâncă
Să scrutezi zarea, i-o poruncă
Dată de Cel ce-orânduiește
Ca muntele să aibă creste.
Și nu e singur, sunt mai mulți
Aceia ce se cheamă munți
Și fiecare singur, mare,
Privește până-n depărtare.

Și într-o zi, un munte mic
Ce nu avea pe frunte pic
De ploaie, fiind cerul senin
Simte cum spre el parcă vin
Miresme de flori, triluri care
Îți duc privirea-n depărtare..
Și vede-atunci (e împietrit)...
Un munte și n-a bănuit
Că poate-n el să mai trezească
Simțiri de dragoste lumească.

Privirea muntelui cel mare
Cu tâmpale albe, păduri care
Îl face mai impunător,
Coboară la cel mic cu dor...
În clipa aceea minunătă
Ei se cutremură de-odată
Și tot pământul e un rai,
Ei sunt în cer și-n luna mai!

Și au urmat cuvinte-n șoapte
Zi după zi și duse-n noapte
De o iubire nefirească
Și tânguire sufletească.
Puteau să-și spună simtăminte,
Să se privească fără cuvinte
Dar să se strângă-n brațe nu.

POEZII ONLINE

Iar inimile ce-ncontinuu
Bat tare, nu pot să audă
Cum dragostea i le inundă.

Cu nori de ploaie se-nconjoară
Munții ce nu vor să-i mai doară
Iubirea lor cea ne-mplinită...
Ploaia cu plâns le-a fost sortită !